

ÚSMEV

OBČASNÍK Základnej školy, Mierové námestie, Handlová

šk. rok 2021/2022

číslo 3

Handlová v Ostrave

AKČNÝ

DEŇ ZEME

Hodina bontónu

Rande s hrdinom

Múzovanie
o škole

Fatranská mikroliga

Ocenení učitelů

Kreslili sme
život bez elektriny

MOJE POSLEDNÉ FINÁLE

Ahojte, severáci!

Tento rok sa vám prihovám už poslednýkrát. A zároveň aj poslednýkrát celkovo. Už o pár dní sa s našou školou a časopisom rozlúčim navždy. Po celých tých rokoch, čo som bola šéfredaktorkou Úsmevu, musím povedať, že na ňom pracovali veľmi tvoriví a šikovní mladí novinári. Aj vďaka nim sa nám podarilo dosiahnuť veľa krásnych ocenení. A ja im aj touto cestou ďakujem za spoluprácu.

Ocenenia však nezískal len časopis, ale boli oceňovaní aj naši učitelia. O tom, kto vyhral TOP učiteľa tento rok, sa dočítate hneď v ďalšom článku.

Vedeli ste, že aj na našej škole máme žiakov z Ukrajiny? Na druhom stupni sú to 2 ukrajinské žiačky. Veľmi rýchlo zapadli do kolektívov a sú obľúbené. Žiaci 5. B sa nám zdôverili, ako vnímajú spolužiačku Irinu.

V predchádzajúcom čísle časopisu sme vám priniesli článok o tom, kde sa naši deviataci vidia o 10 rokov. Teraz vám prinášame pokračovanie s ďalšími predstavami a túžbami.

O tohtoročnom Dni Zeme by mohlo vyjsť aj samostatné číslo Úsmevu, toľko sme mali aktivít. Ale oslavy Dňa Zeme neboli ani zďaleka jedinou zábavnou aktivitou, ktorú sme v škole podnikli. Vybrali sme tie NAJ a aj o nich sa dočítate na našich stránkach.

Samozrejme, škola nebola vždy len o zábave. Deviataci riešili Testovanie 9, a to už idú žarty nabok. Aké dojmy z neho mali, o tom nám napísali. A ja tieto strany odporúčam ôsmakom ako povinné čítanie. Aby vedeli, čo ich o rok čaká a ako sa dobre pripraviť.

Naši ôsmaci sa vďaka knihe, ktorú spoločne čítali na hodinách literatúry, „stretli“ s jedným významným literárnym hrdinom. A hneď dvakrát – raz v príbehu a raz vo svojej fantázii. Neprežradím vám však, kto to bol. Ak ste zvedaví, listujte.

No a čo by to bol za Úsmev bez správ zo športových podujatí! Konečne sa opäť organizujú, a tak na nich naši športovci nemohli chýbať. Basketbalisti ŠBK v kategórii U 13 boli na medzinárodnom turnaji v Ostrave, hráči U 12 hrali Fatranskú mikroligu a hráčky a hráčov U 15 zobrať tréner na finálové zápasy ženskej extraligy.

Na našej škole máme nielen šikovných „kresličov“, ale aj šikovných básnikov, teda skôr poetky. Niektoré z nich sa do tohto čísla pokúsili zložiť text školskej hymny. Ako zvyčajne, predposledné strany nášho časopisu sú takou malou galériou žiackych umeleckých diel, tentokrát ku Dňu Zeme.

Úsmev č. 3 uzatvára tento školský rok. A uzatvára aj moje pôsobenie v ňom. Som veľmi vďačná za všetky školské aktivity, lebo inak by nebolo o čom písať. A keby nebolo o čom písať, nezískala by som toľko nových skúseností. A keby neboli skúsenosti, nemohla by som sa posúvať vpred. A ľudia predsa potrebujú napredovať. Preto, milí severáci, užívajte si školské roky, píšite o svojich zážitkoch a zbierajte nové skúsenosti! Ukážte, že ste šikovní a kráčate správnym smerom! A ja si váš (náš) Úsmev vždy s úsmevom prečítam ešte aj na strednej. Pekné prázdniny, priatelia!

Šárka

TOP PEDAGÓG A VYNIKAJÚCI PEDAGÓG 2021/2022

Ku Dňu učiteľov bola na našej škole uskutočnená anketa o TOP učiteľa školy.

Do hlasovania sa mohli zapojiť všetci žiaci na našej škole a po prvýkrát sa hlasovalo prostredníctvom aplikácie Edupage - deti v ankete

napísali meno učiteľa a dôvod pre jeho zvolenie.

Na Deň učiteľov, teda 28. marca zazneli v školskom rozhlase nielen krásne prania našim učiteľom, ale aj výsledky hlasovania.

TOP učiteľkou školy sa v hlasovaní žiakov stala naša úžasná pani učiteľka **Katarína Štupáková**. „Škola má mnoho skvelých učiteľov, nie je jednoduché vybrať len jedného. Ale keď musím, tak vyberám p. učiteľku Štupákovú Katarínu. Získala si nás svojím úžasným ľudským prístupom, silnou zodpovednosťou naučiť, ale s dôrazom na hravosť, záživnosť.“ Takéto a aj mnohé iné vyjadrenia zazneli v rozhlase ako dôvody hlasovania za pani učiteľku.

Druhé miesto si získala pani učiteľka **Jana Hlinková**. „Ako učiteľka sa snaží robiť si svoju prácu zodpovedne a profesionálne, je veľmi milá, vnímavá k potrebám nielen žiaka, ale aj rodiča. Riadi sa tým, že si treba pomáhať a všetko sa dá vyriešiť.“ Pani učiteľka Hlinková bola taktiež označená za najlepšiu angličtinárku. :-)

Za ďalšiu najlepšiu učiteľku bola vyhlásená pani učiteľka **Lenka Poláková**. Žiaci o nej napísali: „Rozhodla som sa preto pre Lenku Polákovú, lebo ma vie naučiť veľa vecí, taktiež je na nás veľmi milá a máme ju všetci radi.“

Na krásnom 4.mieste sa umiestnila pani učiteľka **Jana Vršková**. „TOP je pre mňa Janka Vršková, lebo je to mega dobrá učiteľka a dobre

vysvetľuje. Vďaka nej nikto neprepadá ani z matematiky, ani z chémie.“

Päťicu najlepších učiteľov školy uzatvoril pán učiteľ **Erich Štaudinger**. „Pán učiteľ žehľá za našu triedu všetky problémy a napriek tomu všetkému, čo sme povyvádzali, nás má stále rád,“ uviedli k jeho menu hlasujúci žiaci.

Naše mesto každý rok organizuje oslavy Dňa učiteľov. Pripraví pre učiteľov program v dome kultúry, kde sa okrem TOP učiteľov každej školy udeľuje aj ocenenie Vynikajúci pedagóg mesta. Za našu školu tento titul získala pani učiteľka **Michaela Lachová**, ktorá učí na 1. stupni.

Pre všetkých ocenených si pri tejto príležitosti mesto v spolupráci s Detským a mládežníckym parlamentom Handlová pripravilo prekvapenie. Videodokrútky, v ktorých žiaci i kolegovia hodnotili ocenených učiteľov a vyzdvihovali, čo si na nich cenia. Pani učiteľku Lachovú hodnotili kolegyně z 1. stupňa a pani učiteľku Štupákovú členky nášho žiackeho parlamentu - Lenka Trnková, Maťa Tóthová (8.B), Kika Vicianová a Sára Urbancová (7.C).

Všetkým oceneným učiteľom srdečne gratulujeme! A žiakom, ktorí hlasovali, ďakujeme za hlasy. Tešíme sa na TOP učiteľa roka 2023!

K. Vicianová, G. Galbavá, 7. ročník

UKRAJINKA IRINA NÁM PRIRÁSTLA K SRDCU

Jedného marcového dňa nám naša triedna pani učiteľka povedala, že do našej triedy príde nová žiačka. Volá sa Irina a do Handlovej prišla z Ukrajiny, kde je vojna. Všetky dievčatá sa na ňu veľmi tešili. Nevedeli sme, čo všetko si z Ukrajiny priniesla na Slovensko, preto nám pani učiteľka navrhla, že by sme pre ňu mohli pripraviť balíček vecí, ktoré bude u nás v škole potrebovať.

Hneď na druhý deň sme priniesli zošity, peračník, perá, farbičky, ceruzky, pravítka a všetko možné, čo by sa jej mohlo zísť. Nechýbala ani školská taška, vrecko na prezuvky či fľaša na pitie a desiatový box plný sladkostí.

V deň jej príchodu sme boli všetci veľmi napätí a zvedaví. Keď Irina prvýkrát vošla do triedy, všetci sme stíchli. Pozerali sme sa na ňu, akoby bola z iného sveta. Po chvíli sme sa ale osmelili a hlavne dievčatá ju začali zoznamovať s triedou a školou. Postupne si na nás zvykla a dnes sme už veľkí kamaráti.

Irina sa začala učiť rozprávať a písať po slovensky. Azbuku musela vymeniť za latinku a ukrajinčinu za slovenčinu. Krátko po jej príchode sme zistili, že je veľmi múdra, rýchlo sa učí a dokonca vie také veci, ktoré sme sa my ešte v škole neučili. Hlavne v matematike.

Dnes sa už s Irinou dá celkom dobre porozprávať. Hovoríme s ňou po slovensky a ona pekne rozumie. A keď nie, využijeme uja Google a jeho prekladač. A tak to robia aj niektorí učitelia. Ak nevedia po rusky, využívajú rôzne aplikácie na preklad.

Irina chodí poobede aj s maminou na vyučovanie slovenčiny ako cudzieho jazyka. Aj to jej pomáha, aby bola v slovenčine

stále lepšia. Je to slušné a dobré dievča. Nebojí sa s každým porozprávať. Keď niečo potrebuje, pekne poprosí. Je veľmi milá, kamarátska, vďačná za každú drobnosť a je s ňou zábava. Na Deň detí sme si urobili výlet po Handlovej, aby sme jej ukázali naše mesto. Po troch mesiacoch máme pocit, akoby s nami bola už od prvej triedy. Máme ju veľmi radi.

Irina nám prezradila, že v Handlovej s maminou neostanú navždy, ale sa chcú vrátiť na Ukrajinu. Keď sa bude dať. My to chápeme, lebo doma je doma. Ale aj tak nám všetkým bude veľmi chýbať.

žiaci 5. B triedy

Ako vidíme svoju budúcnosť my, (skoro)ABSOLVENTI? (2.časť)

V minulom čísle sme vám priniesli prvú časť deviatackej „minisci-fi“ o tom, kde sa vidia deviataci z 9. B o desať rokov. Keďže mnohé z ich predstáv boli zaujímavé, prinášame vám aj druhú časť.

BYŤ ŠŤASTNÝ A VNÍMAŤ KRÁSY ŽIVOTA, TO STAČÍ

Kde sa vidím o 10 - 15 rokov?... Je to dosť zvláštne myslieť na takúto čosi, keď ani neviem, či tu o tých pár rokov vôbec budem.

Ako malá som mala komplet celú budúcnosť naplánovanú vari až po smrť. Vtedy som však nevedela, že smrť môže prísť aj oveľa skôr, ako počítam. Keď mi doktor povedal, ako môže môj zdravotný stav skončiť, prestala som myslieť na budúcnosť a začala som si užívať prítomnosť. Riadim sa heslom: Keď si človek neužíva život, akoby ani nežil.

Aby ste to chápali... Mám skoliózu chrbtice. Nie je to nič nezvyčajné. Veľa ľudí ju má. Lenže tá moja chrbtica sa kvôli hypermobilitě, čiže veľkej ohybnosti, pokrivila do hrozného štádia - 48°. V tomto stave mám len dve možnosti. Po prvé, môžem ísť na operáciu, čo je veľmi riskantná voľba, pretože je možné, že mi lekári môžu poškodiť miechu a budem do smrti na vozíku (alebo aj horšie). Po druhé, nepôjdem na operáciu, ale v tom prípade podstupujem riziko, že mi pokrivená chrbtica narobí so zvyškom tela veľký neporiadok, ktorý neskončí dobre.

Keď však na chvíľu zabudnem na toto všetko, dokážem sa vidieť v budúcnosti. Som šťastná. Nepotrebujem veľa peňazí, značkové oblečenie. Stačí mi málo. Chcem ísť na strednú školu umeleckého zamerania. Konkrétne s odborom buď grafický, alebo priestorový dizajn. Ak by som sa dostala na grafický dizajn, so svojim bratrancom by som mohla vytvárať hry. On programuje a ja by som ich vlastne graficky upravovala, aby nespĺňali len úžitkovú stránku, ale aj estetickú. Ak by som išla na priestorový dizajn, chcela by som mať svoje dizajnérske štúdio s názvom Liberté - čo je po francúzsky voľnosť.

Išla by som aj na vysokú školu architektúry. Bola by som Ing. arch. Vanesa Ďurkanová. :D Nejde mi však o titul, ale skôr o dôkaz pre rodinu, ktorá by ma mala konečne aj za niečo viac.

Ešte pred týmto snom som snívala o tom, že precestujem celý svet. Doma sa učím jazyky. Začala som sa minulý rok učiť francúzštinu a španielčinu. Chcela by som sa pozrieť, ako asi žijú iní ľudia. Mala som so sestrou taký jeden sen. Že keď budeme veľké, kúpime si karavan a spolu precestujeme celý svet. Len my dve a nikto iný. :)

Možno to bude znieť zvláštne, ale chcela by som vo voľnom čase písať knihy. Písala by som či už o láske, alebo o svete, ktorý som precestovala. Písala by som pre ľudí, ktorí si chcú oddýchnuť únikom do sveta fantázie. So sesternicou sme si kedysi napísali príbehy. Potom sme si ich čítali a hrali sme sa, že ich akože vydáme. Že majú obrovský úspech. Že robíme o našich knihách prednášky a tak... :D

A čo môj rodinný život? Chcela by som mať muža, čo by ma ľúbil, to je asi to najhlavnejšie. Deti, no, to neviem. Možno neskôr budem mať na to iný pohľad, ale zatiaľ ich nechcem. Bojím sa, že by som bola zlou matkou. Že by som im nevedela dať dosť lásky a všetko to, čo potrebujú.

Žila by som niekde na kraji mesta alebo dediny. Niekde skôr na samote. Ďaleko od ľudí. Niekde blízko lesa, kde by som sedela na lavičke pri potoku, počúvala jeho šum, spev vtákov... a písala by som svoje knihy. Mám veľkú fantáziu, čiže si to viem živo predstaviť. :D V domčeku by som mala množstvo kvetov, ktoré milujem, a veľa psov z útulku, aby sa necítili samé a opustené.

Najviac si ale prajem mať dobré vzťahy v rodine. Aby sme sa nikdy nikto s nikým nehádali, aby sme vždy držali spolu a mali sa radi. Za svoju terajšiu rodinu som veľmi vďačná a ľúbim ju z celého svojho srdca.

Čiže o pätnásť rokov sa vidím ako šťastný človek, čo si užíva život, je obklopený ľuďmi, ktorí ho majú radi, a teší sa zo všetkého, čo sa mu podarí a dosiahne.

Vanes

NEMYSLÍM SI, ŽE BUDEM MAŤ EXTRA ZAUJÍMAVÝ ŽIVOT, ALE TO EŠTE UVIDÍME

Ja by som chcel byť správcom inteligentných a digitálnych systémov. Lebo už keď som sa narodil, môj ocino vytváral stránky pre peniaze. A to sa trochu „otrel“ aj o mňa. Teraz už vyrába dizajn pre hodinky a zarába si tým veľa.

Študovať začnem asi na Strednej odbornej škole v Handlovej, lebo je blízko môjho bydliska. Keď doštudujem môj odbor, môžem byť programátor, softvérový inžinier, Java programátor, IT-čkáť atď. Tipujem, že až tak veľa peňazí zarábať nebudem, ale dúfam, že mi to veľmi nebude prekážať.

Predstavujem si, že o 10 rokov budem bývať niekde v Anglicku alebo v Amerike. Nemám úplne presný dôvod prečo, ale páčilo by sa mi tam bývať. A pracoval by som z domu. Nemyslím si, že by som mal extra zaujímavý život. Ale to sa ešte uvidí.

Ad'o S.

ZA TO, KÝM SOM A AJ KÝM BUDEM, VĎAČÍM RODIČOM

Najdôležitejšie pre mňa je dostať sa na strednú školu - odbor zubný asistent v Trenčíne. Po tejto škole by som si chcela spraviť nadstavbu buď ako zubný laborant, alebo ako dentálna hygienička.

Keď budem mať 25 rokov, chcela by som vedieť plynule anglicky a nemecky, aby som mohla ísť do Nemecka buď so sestrou, alebo sama. Mám tam rodinu (bratranca, sesternicu, uja, tetu) a nemčinu potrebujem, aby som sa mohla kdekoľvek dohovoriť a aj sa porozprávať s mojím bratrancom, pretože nevie po slovensky. Našla by som si tam robotu v nejakom laboratóriu alebo v ambulancii a skúsila by som si tam nájsť nejaký bytík. So sestrou by sme sa zlepšovali v jazyku a učila by som sa chápať, ako tam ľudia žijú. No na druhej strane si neviem predstaviť nechať našich rodičov samých. Samozrejme, že by som ich chodila navštevovať a aj oni by za nami chodili do Nemecka.

Mojím menším snom je ísť sa pozrieť niekam do sveta. Asi najviac do Ameriky, ktorú by som chcela naživo vidieť ako turista. Tiež by som sa chcela naučiť perfektne jazdiť na koni a skúsiť nejaké preteky. Ak neprestanem jazdiť, chcem sa naučiť lepšie prepojiť moju energiu s koňmi a rozumieť im viac než teraz. Taký pocit ako v sedle na koni už totiž neexistuje, je to neopísateľné psychické upokojenie.

V súkromnom živote si možno nájdem nejakú životnú lásku, s ktorou budem chcieť ostať navždy (ak „prejde“ cez ocina, som predsalen jeho dcéra ☺).

Jedno ale už dnes viem isto. Vždy budem vďačná svojim rodičom, že ma dostali až sem, že ma vychovali takú, aká som, že mi neustále pomáhajú spraviť ďalšie životné kroky, aby som bola v budúcnosti šťastná (niekedy totiž potrebujem postrčiť, aby som len tak „neplávala“). A za to ďakujem aj pani učiteľke Štupákovéj, lebo ona nás v škole utvrdzuje, že sa dá ísť za svojimi snami, a to ma vždy tak veľmi nakopne, že aj ja chcem bojovať za to, po čom túžim. Ísť si cieľavedome za svojím snom, či už ako ona alebo ako moji rodičia. A ak sa mi to podarí, ktovie, možno jej raz na Slovensku alebo v Nemecku spravím krásnu protézu na mieru. ☺

Mia

AK RAZ BUDEM DOBRE ZARÁBAŤ, KÚPIM SVOJIM RODIČOM NÁDHERNÚ DOVOLENKU

V budúcnosti by som chcel pravdepodobne študovať na Strednej odbornej škole informatiky v Banskej Bystrici, a to odbor mechanik počítačových sietí. Bohužiaľ, budem tam na internáte, preto mám aj záložný plán, keby som nebol spokojný s internátom, resp. aj so školou. Záložný plán je študovať tu v Handlovej na Strednej odbornej škole hneď vedľa našej základnej školy. Aspoň by som to nemal ďaleko. ☺

Po skončení všetkých štúdií by som sa chcel stať programátorom/počítačovým technikom. Žil by som v menšom modernom dome s menšou záhradou. Pravdepodobne budem žiť sám (a to mi nevaďí), možno s nejakým domácim zvieratkom (asi s mačkou alebo kocúrom). Deti asi tiež nebudem mať z osobných dôvodov, ale možno sa to v budúcnosti zmení. Ako programátor by som pokojne mohol pracovať aj z domu, možno aj pre nejakú firmu v zahraničí. Viem veľmi dobre anglicky, aj keď sa stále mám čo učiť. Ale dorozumiem sa dobre, takže s cudzím jazykom nemám problém. Preto by som sa mohol presťahovať do Veľkej Británie. Ale to sa asi nestane.

Ak by som v práci dobre zarábala, kúpil by som svojim rodičom nejakú nádhernú dovolenku pri mori ako poďakovanie za to, čo všetko pre mňa urobili. Mám rád svoju rodinu a ani za nič by som ju nevymenil. Dúfam, že sa mi moja ideálna budúcnosť vyplní a budem mať dobrý a šťastný život. Ale... rátam aj s tým, že sa všetko môže do budúcnosti zmeniť.

Ado R.

O 10 ROKOV BUDEM EŠTE PRÍLIŠ MLADÁ NA TO, ABY SOM ŽILA V TOM ISTOM KRUHU POVINNOSTÍ

Neviem, čo chcem v živote robiť. Alebo skôr, ako sa zamestnať. Práve preto som si ako strednú školu vybrala obyčajné gymnázium bez nejakého špeciálneho zamerania. Budem to brať ako taký odrazový mostík, z ktorého môžem vyskočiť takmer všade. Jednu vec ale viem iste. Chcem robiť prácu, ktorá ma bude baviť bez ohľadu na plat. Môj názor sa ešte môže zmeniť, ale teraz si neviem predstaviť seba ako nejakú ekonómku alebo účtovníčku. Samozrejme, aj to sú dôležité a pre niekoho zaujímavé povolania. Ale ja chcem, aby som mala prácu, pri ktorej budem ráno ľahšie vstávať z postele a nebudem celý týždeň myslieť na sobotu.

O 10 rokov budem mať 24. Predpokladám, že už budem na vysokej škole. Alebo už bude po nej a budem niekde zamestnaná. Ale predsa, pripadá mi, že vtedy budem ešte stále príliš mladá na to, aby som žila v tom istom kruhu povinností. Ráno vstať, ísť do práce a večer len ľahnúť unavená do postele. Omnoho ľahšie sa mi predstavuje, že by som v tom veku cestovala po celom svete, išla, kam mi len napadne, a užívala si pokoj, krásnu prírodu a zbierala zážitky na celý život. Určite by som nešla sama, ale nezáležalo by mi na tom, či pôjdem s mojím životným partnerom, ktorého budem ľubiť do konca života, alebo s dobrými priateľmi, ktorí sa odhodlajú na túto cestu so mnou. Možno neskôr, keď budem mať pocit, že som vo svete videla všetko, čo som chcela, sa vrátim domov a začnem žiť zodpovedne. Takto nejak si predstavujem svoj život o 10 rokov.

Karin

Náš školský DEŇ ZEME

Deň Zeme je celosvetová ekologická akcia, snažiaca sa všetkým vekovým skupinám ukázať cestu k prírode, propagovať pozitívny prístup k životnému prostrediu a posilniť puto medzi človekom a Zemou. Prvý Deň Zeme sa oslavoval 22. 04. 1970. Dnes oslavuje Deň Zeme viac ako miliarda ľudí a viac ako 193 štátov sveta.

V piatok 22. 04. 2022 sme tomuto veľkému dňu venovali celé vyučovanie. Zapojil sa 1. aj 2. stupeň.

Prvostupniari prežili zábavné dopoludnie s ekopriateľom Veľkým Gričošom a mnohými netradičnými aktivitami.

Žiaci 5. a 6. ročníka sa spoločnými silami pustili do výroby ekotabuliek. Umiestnené budú pri elektrických vypínačoch a budú nám pripomínať, aby sa zbytočne

navrhla, aby sme si zasúťažili, ktorý tím prvý naplní vrece odpadom. My sme v triede súťaživí, preto sme hneď zrýchlili. Odpadu bolo veľmi veľa a vrecia sa nám čoskoro trhali. Pri zbere nás nemilo prekvapilo, ale zároveň aj trochu pobavilo, akí sú ľudia hlúpi. Dokázali odhodiť do lesíka napríklad keramické WC. Hrôza!

Pozbierané odpady sme potom vyhodili do kontajnerov na triedený odpad. Nijaká skupina žiakov nevyhrala, lebo odpadkov mali nakoniec všetci rovnako. Do školy sme prišli spokojní, že sme aspoň časť Handlovej vyčistili.

nesvietilo a šetrila sa energia. K tejto aktivite pridali neskôr presádzanie kvietkov a zber odpadkov v areáli školy a okolí.

V 6. A sa žiaci rozdelili na štyri skupiny: PLAST, PAPIER, KOV, SKLO a tomu prispôbili aj farbu oblečenia. Po druhej vyučovacej hodine sa všetci vybrali od školy pomalým krokom smerom ku kaplnke pod Jednou studničkou, aby vyzbierali odpady, ktoré ľudia ľahostajní k prírode odhodili mimo odpadkových košov.

Ja som tiež patrila k jednej zo skupín. V škole sme dostali zdravotnícke rukavice a igelitové vrecia. Pomaly sme kráčali ulicami a na každom kúsku sme nachádzali odpady. Aby sme sa pri tom trochu zabavili, pani triedna učiteľka Veronika Marková

A čo robili na Deň Zeme ostatné ročníky? Siedmáci v rámci rovesníckeho vzdelávania tvorili pre svojich spolužiakov prezentácie o druhoch energií a obnoviteľných zdrojoch. 8. a 9. ročník sa zapojil do súťaže so Štúkesom, ktorú vyhlásila SSE, a.s. Žiaci výtvarne vyjadrili, ako sa dá tráviť čas bez využitia elektrickej energie. Spoločne vytvorili naozaj krásne diela.

Na Deň Zeme sme si opäť uvedomili, že keby všetci ľudia boli zodpovední, správali sa k prírode s láskou a odpady hádzali do odpadkových košov, celá Zem by bola čistejšia a krajšia. A my by sme určite žili zdravšie a luxusnejšie.

Ivka Fukasová, 6. ročník

BONTÓN nie je pokazený BONBÓN

V pondelok 23. 5. 2022 k nám do školy zavítala návšteva. Skupina historického šermu Bojník z Bojníc už u nás bola a prevádzkala nás obdobím humanizmu a renesancie, tentokrát si však pre nás jej členovia pripravili hodinu bontónu alebo slušného správania.

Hlavný rečník v dobovom barokovom kostýme nám v úvode hodiny najprv trošku objasnil históriu bontónu. Slovo BONTÓN (čiže dobré, uhladené spoločenské vystupovanie, správanie) pochádza od francúzskeho záhradníka, ktorý v období baroka na svojom pozemku postavil tabuľky s týmto nápisom, aby mu ľudia nešliapali po upravenom trávniku a kvetoč.

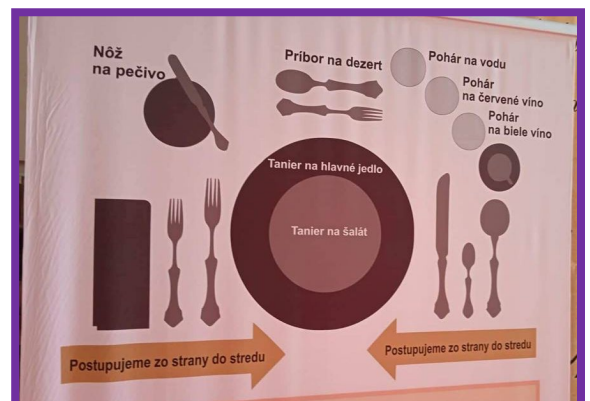
Následne nám pán ukázal, ako sa správať pri stretnutí,

pozdravení, podaní ruky. Naučili sme sa, že ruka by sa nemala podávať slabo a ochabnuto ako „zdochnutá ryba“, ale by sa ani nemala stláčať tak, že druhému zlomíme prsty ☺. Stisk ruky by mal byť primerane pevný a sebaistý, lebo ním dávame najavo aj to, aký silný máme charakter. Dáma by mala ruku podávať prvá, čo nám pán ukázal aj názorne pomocou asistencie žiačky, ktorú si vybral z publika.

Potom vo výbere „vzoriek“ z davu pokračoval. Vybral si dvoch chlapcov a dve dievčatá zo 7. A. Chlapci mali za úlohu predviesť, ako sa správať napríklad pri vedení dámy do spoločnosti, pri vstupe do miestnosti, pri usádzaní sa v kine alebo v divadle. Pán chlapcov chválil, že sú skvelé „vzorky“ na názornú ukážku, pretože sa dopúšťali chýb, z ktorých sme sa my ostatní mohli poučiť. Zopárkrát sme sa aj zasmiali, hlavne keď spravili niečo vtipné. Pán nám však hneď vysvetlil, kde sa stala chyba a ako to má vyzeráť správne. Chlapci svoje konanie ukážkovo opravili a stali sa z nich (na chvíľu?) džentlmeni.

V tretej časti hodiny nám pán ešte vysvetlil pravidlá stolovania a porozprával nám niečo z ich histórie. Napríklad, prečo sa pohármi štrngá, kto a prečo vymyslel príbor a ako má byť usporiadaný okolo taniera. Veľa z nás doteraz ani nevedelo, že tým, ako po jedle uložíme príbor na tanieri, vyjadrujeme, či nám chutilo alebo nie, či sme dojedli alebo ešte budeme pokračovať.

Zaujímavú, zábavnú a poučnú hodinu bontónu sme si veľmi užili a verím, že to, čo sme sa naučili, využijeme aj v praxi.

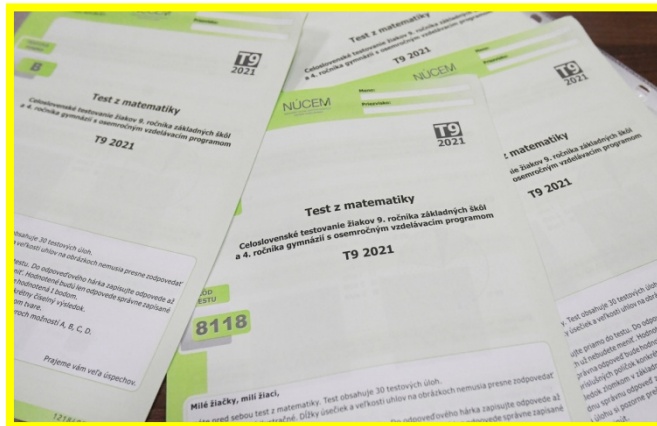
Šárka Štupáková, 8. ročník

Ako som prežil TESTOVANIE 9 (dojmy z 9. B)

Som žiačkou 9. ročníka. To znamená, že ja a moji spolužiaci sme tento rok absolvovali celoslovenské testovanie. Tento monitor slúži na overenie vedomostí žiakov zo slovenského jazyka a matematiky. Je to projekt MŠSR a zúčastňujú sa ho všetci žiaci 9. ročníka základných škôl Slovenskej republiky.

Moje pocity počas testovania sa nijako nelíšili od pocitov bežného dňa. Jediný rozdiel bol v tom, že som to už chcela mať za sebou. Rozdali nám testy a začal sa odrátavať čas. Čítala som otázku za otázkou a... Zistila som, že to nebolo také jednoduché, ako som si predstavovala. Niektoré otázky boli môj čistý tip, no našli sa aj také, čo som naozaj vedela na 100%.

Ale, ako mi T9 vlastne pomôže v živote? Kedysi sa žiaci vôbec netestovali a prežili aj bez toho. Áno, uznávam, že testovanie má aj svoje výhody. Prinútilo nás viac sa učiť, venovať sa príprave a motivovalo niektorých k prijatiu na strednú školu bez prijímacích skúšok. Ale... život mi to nezmení. Skutočný život a skúsenosti totiž vôbec nezávisia od toho, ako sa mi v 9. ročníku podarilo zvládnuť nejaký test. (SIMI)

Testovanie 9, obava všetkých žiakov, sa tento rok uskutočnilo 6. apríla. Podľa toho, ako som sa na túto skúšku pripravoval na rôznych krúžkoch, hodinách i doma, som bol presvedčený, že testovanie napíšem určite dobre. Mojm cieľom bolo napísať testy na 80 a viac percent, pretože som to potreboval na moju strednú školu. Vtedy by som totiž nemusel písať prijímačky.

V deň testovania sme najskôr riešili test z matematiky, z ktorého som mal dobrý pocit. Z testovacej miestnosti som odišiel ešte pred uplynutím času ako veľký víťaz. Prišiel som do zbernej miestnosti, kde som čakal na ostatných s pocitom, že som všetko vedel. Ostatní sa začali rozprávať o príkladoch a ich riešeníach a už vtedy som vedel, že to nedopadlo podľa mojich predstáv.

Testovanie 9 bola pre mňa spolovice užitočná a spolovice zbytočná vec. Pre mňa osobne bola matematika dôležitejšia. Zo slovenčiny mi prišlo veľa vecí zbytočných. Napríklad úloha, v ktorej som mal nájsť pomnožné podstatné meno, bola pre mňa úplne nanič. Preto, keby som mohol, pridal by som do Testovania 9 viacero praktických úloh a hlavne takých úloh, ktoré v živote budeme potrebovať a využívať. (DUŠO)

Testovanie som už dlho očakával. Ako každý iný deviatak. Chcel som podať čo najlepší výkon. Nechcel som sa na to „vykašľať“ ako niektorí deviataci. Snažil som sa na to čo najlepšie pripraviť. Či už v škole na hodinách, krúžkoch alebo doma, skúšal som vypracovávať staršie testy, nech viem, čo mám od T9 očakávať. Najprv sa mi nedarilo, ale čím viac som trénoval, tým som mal lepšie a lepšie výsledky. V stredu 06. 04. nastal deň, keď sme už išli písať testy naostro. Ráno som sa dobre vyspal a s pokojom som šiel do školy. Vedel som, že ak sa vystresujem, tak to celé pokazím, a preto som musel byť čo najpokojejší. (AĎO R.)

Myslela som si, že ma testovanie obíde ako posledné dva ročníky. No nestalo sa tak. Musela som sa pripravovať či už doma, alebo na hodinách. Mali sme aj krúžky, na ktoré som však nechodila. Myslela som si, že je to pre mňa zbytočné. Keby som to mohla vrátiť späť, určite by som na krúžky chodila.

Keby som mohla, testovanie by som trochu pozmenila. Niektoré úlohy by som zmenila alebo ich úplne odstránila. V slovenčine bolo veľa čítania s porozumením, dala by som namiesto jedného textu viac teoretické úlohy. A taktiež 30 úloh je trochu veľa. Dala by som len 20. Testovanie 9 je všeobecne dobrá vec. Aspoň si žiaci preveria, čo všetko vedia. Len sa naň treba dobre pripraviť. (MARKÉTKA)

Hneď, ako som sa dozvedel, že ma testovanie neobíde a budem ho písať, začal som sa viac venovať slovenčine a matematike. Taktiež som sa prihlásil na krúžok z MAT, na ktorom som ale veľakrát nebol. Mal som posledné 2-3 mesiace taký menší stres, ale snažil som sa, aby ma prešiel. Ako prípravu som si často pozeral testovania z minulých rokov a písali a rozoberali sme ich aj v škole na hodinách. Posledný týždeň som prípravu zintenzívnil a pozeral som si minimálne 2 testy denne a opakoval učivá od začiatku roka. Prišiel deň D. Pri riešení testov som si uvedomil, ako moc mi pomohlo, že som si pozrel tie minuloročné testovania, pretože sa niektoré zadania dosť podobali. (LUKÁŠ)

Môj cieľ bol podať v T9 najlepší výkon, aký sa dá. Sama viem, že nemám najlepšie výsledky z každého predmetu, no snažila som sa najviac, ako sa dalo. Chcela som dokazať sama sebe, že známka na vysvedčení je tá, ktorá tam naozaj má byť, a testovanie mi to aj potvrdilo.

Príprava, to bolo niečo zaujímavé. Bolo neskutočne veľa možností, ako sa na T9 pripravovať, či už na hodinách, alebo samostatných krúžkoch podľa záujmu nás, žiakov. Prerátali sme veľa skúšobných testov z matematiky a preriešili ešte viac zo slovenčiny. Jednoducho príprava, ako má byť. Ja som si vybrala ťažšiu cestu, riešila som si testy sama doma, a to z jednoduchého dôvodu - chcela som vedieť, na čom naozaj som.

V osudný deň zo mňa stres opadol až po rozdani testov. A aj vďaka učiteľom, ktorí boli v triedach s nami. Bolo mi s nimi príjemne. Pri niektorých úlohách som sa zamýšľala, či toto je práve to, na čo sa ma budú pýtať v zamestnaní... Uvedomila som si, že testovanie napríklad nijak nepreveruje, ako viem komunikovať s ľuďmi, obhajovať svoje názory, riešiť konfliktné situácie. A toto je podľa mňa veľká nevýhoda testovania. Veď to je v živote také dôležité! Keby som mohla testovanie zmeniť, pridal by som aj ústne úlohy, kde by žiaci, ktorí neuspeli v písomných úlohách, mohli skúsiť zlepšiť svoje skóre. (PAULÍNKA)

Testovanie pre mňa znamenalo hlavne možnosť prijatia na strednú školu bez nutnosti robiť prijímacie skúšky. Preto som sa snažila spraviť ho čo najlepšie.

Dva roky sme do školy chodili len cez počítač, a preto sme mali čo dobíchať. Od septembra sa v škole testovaniu prikladala veľká dôležitosť, veď výsledky žiakov reprezentujú aj školu samotnú, aj nás.

Učiteľky slovenčiny aj matematiky boli veľmi ochotné, nevedilo im prísť o svoj voľný čas a energiu, len aby pomohli nepodareným deviatakom. Veľa nás naučili a hlavne vďaka nim sme to zvládli. Aspoň väčšina z nás. Väčšinu vecí som sa teda naučila v škole na hodine, doma som potrebovala si už iba sadnúť k zaprášeným starým zošitom a zopakovať si všetko, čo sme sa naučili. Bola som rada, že som si tie zošity pred rokmi rituálne nespálila.

V samotnom testovaní sa nachádzalo veľa úloh na logické myslenie a predstavivosť, hlavne z matematiky. Boli tam viaceré praktické úlohy zo života či zamerané na porozumenie textu. Pri všetkej úcte k tvorcom, pár úloh zo slovenčiny mohlo byť zrozumiteľnejších.

Myslím si, že T9 nevyjadruje pripravenosť žiaka na život, ani jeho charakterové schopnosti či zručnosti, môže však odrážať jeho logické myslenie a schopnosť uplatniť široké vedomosti v rôznych úlohách. (MÁTA)

Pripravovať sa na T9 som sa začala asi mesiac pred monitorom. Samozrejme, učila som sa aj predtým, ale vždy som si hovorila, že mám na to ešte dosť času. Musím povedať, že sa mi vôbec nechcelo. Jediná vec, ktorá ma poháňala, aby som niečo robila, boli výčitky. Vedela som, že ak by som sa na prípravu vykašľala, potom by som mala hrozné výčitky svedomia. Opakovala som si veci, ktoré mi už z hlavy za ten čas vypadli, objasňovala veci, ktorým som už nerozumela.

Prišlo testovanie. Matematika mi celkom išla, no vždy sa nájde ten jeden príklad, ktorý hneď nepochopím, premýšľam o ňom príliš dlho, potom nestíham a v strese sa pomýlim vo všetkých ostatných príkladoch. No spomenula som si, čo mi ešte doma povedala mama: najdôležitejšie zo všetkého je zachovať si chladnú hlavu. A tým som sa aj riadila po zvyšok dňa.

Vedela som, že som testy zvládla celkom dobre, ale potrebovala som ich napísať aspoň na 90 percent, aby som nemusela robiť prijímačky. Z tohto pohľadu majú pre mňa monitory zmysel. Ale pre niekoho mať nemusia. Pre niekoho, kto chce ísť na veterinu, nie je podstatné, koľko percent získal zo slovenčiny. Preto si myslím, že monitory by mali byť dobrovoľné. Tí, ktorí by chceli, by tam šli a skúsili by šťastie, ostatní by aspoň nemuseli zažívať toľko stresu zbytočne. (KARIN)

Myslím si, že každý deviatať mierne dúfal, že nás testovanie obíde rovnako ako deviatakov po minulé roky. No naše pani učiteľky nás veľmi rýchlo vyviedli z omylu a v septembri prešli rovno na vec. Poskytli nám na prípravu krúžky, kde sme pracovali s testami z predošlých rokov. Ja osobne som sa na testovanie pripravovala len v škole vďaka krúžkom, v utorok a vo štvrtok po vyučovaní. Najradšej som mala „čajové štvrtky“, kedy nám pani učiteľka zo slovenčiny pripravila čaj a nejakú sladkosť a popritom sme si po vyučovaní vypracovávali test. Úžasné!

Samotné testovanie vnímam kadejako, hlavne na slovenčinu nerada spomínam, lebo viem, že som ju mohla napísať lepšie. Bolo mi z nej zle. Pre mňa ako deviatačku sú však omnoho dôležitejšie prijímačky ako nejaký T9. (LUCKA)

Od začiatku priprav na T9 som bol odhodlaný dať zo seba všetko, lebo som vedel, že mi to môže pomôcť pri prijatí na strednú školu. V deň testovania sa po ceste do školy cítim pokojne a hovorím si, že som sa na to pripravoval celé 2 mesiace, nie je šanca, že to napíšem zle. Ale počas testovania sa to zvrhlo, zaliel ma stres, ale kontroloval som sa. Pripomínal som si, že testy musím napísať dobre, aby som si mohol vybrať školu, akú chcem. (MAŤO)

V T9 som chcela dosiahnuť dobrý výsledok. Prihlásila som sa na krúžky z matematiky a slovenského jazyka. Začiatky neboli veľmi slávne, ale každým skúšobným testom som sa posúvala krôčik po krôčiku percentuálne vyššie.

Ráno v deň testovania ma mamina zaviezla do školy. Keď som vystupovala z auta, povedala som jej, že začínam mať menší stres. Ona sa rozplakala, objala ma a povedala: „Ty moje veľké dievčatko, držím ti palce.“ Prialo som si, aby som matematiku napísala aspoň na 60%, pretože moje cvičné testy neboli dobré, a slovenčinu, ktorú som tiež cvične nepísala najlepšie, aspoň na 70%. Lebo to sa nikdy predtým nestalo. Podľa predbežných výsledkov som prekonala samu seba a za to veeeelmi ďakujem pani učiteľkám, pretože som dosiahla z matematiky 70% a zo slovenčiny 77%, čo bolo najviac zo všetkých testov, ktoré som napísala.

T9 bolo pre mňa naozajstné testovanie mojich vedomostí pred prijímačkami. Učenie sa a opakovanie zo slovenčiny bolo zároveň aj prípravou na strednú. Preto sa naozaj vyplatilo chodiť na každý krúžok, kedy nám naše pani učiteľky obetovali čas. Je mi však ľúto, že všetci túto možnosť nevyužili. Naozaj to nechápem, Myslím si, že sme vo veku, kedy treba naozaj začať makať na svojej budúcnosti. Ja ďakujem za každú chvíľu, čo sa nám pani učiteľky venovali, pretože bez nich by tie percentá boli určite menšie. Dobré, nepoviem, urobila by som si pár testov aj sama doma, ale... kto by mi odpovedal na moje otázky a vysvetlil všetky finty i zákerné chytky? Ani kamoš Google by to nezvládol.

Je pravda, že dospelí nám dobre radia. Ale aj to, že nám to, mnohým, žiaľ dôjde až o niekoľko rokov neskôr. Teraz po tom všetkom môžem povedať, že som hrdá na samu seba, ako som celé testovanie zvládla, a vidím, že sa tá drina vyplatila. Ešte raz ĎAKUJEM, pani učiteľky. (MIA)

Testovanie 9 rozhodne netestuje, ako sú žiaci po jazykovej stránke pripravení na každodenný život. Mám pocit, že v niektorých úlohách sa snaží žiakov jednoducho len nachytať. Keby som mala možnosť niečo zmeniť, rozhodne by som úlohy priblížila viac reálnemu svetu. Niečo, čo žiaci budú potrebovať a využívať aj v živote. (NELKA)

Najskôr som sa bála, že testovanie pokazím alebo ho vôbec „nedám“. Časom bol môj hlavný cieľ napísať ho čo najlepšie, lebo som zistila, že mi to pomôže pri prijatí na strednú školu. Ale... Prípravu som nemala až takú vzornú a úžasnú, ako by som mala mať. Na začiatku som síce bola riadne „nažhavená“, že nebudem flákať krúžok ani prípravu na hodinách. Po pár hodinách ma to ale prestalo baviť a na všetko som sa vykašľala. Povedala som si, že to nejako „dám“ a približne mesiac pred termínom si zopakujem najpodstatnejšie veci. Lenže čas sa veľmi rýchlo šmykol a zrazu som mala na dobiehanie len dva týždne. Začala som chodiť na krúžky aj na naše „čajové štvrtky“.

Prišiel deň D. Večer pred ním sa mi nedalo absolútne zaspáť – stres. A ráno som sa veľmi skoro zobudila – zase stres. Veľmi som sa bála, ako to dopadne. Do určenej triedy som vstupovala úplne „vyklepaná“ a so slzami v očiach. Moje pocity po dopísaní matematiky boli celkom fajn a stres zo mňa opadol. Pani učiteľky nám cez prestávku medzi testami nachystali popcorn, ktorý bolo cítiť po celej škole už počas písania testu z matematiky. ☺ Po prvom prečítaní testu zo slovenčiny som bola úplne zmätená, polovici otázok som nerozumela. Sam o sebe test ťažký nebol, len otázky boli zvláštne sformulované. (Do konca života nezapudnem na text o čarodejníkovi a na Marka, ktorý argumentoval. ☺) (IVA)

Samotnej príprave na T9 som sa nevenovala až tak veľmi, ako som pôvodne mala v pláne. Zásľuhu mala na tom moja lenivosť, ktorá je niekedy silnejšia ako zdravý úsudok. Viem, je to veľakrát na moju škodu. Ale ostávala som aspoň na krúžku vo štvrtok. Chodila by som aj na doučovanie v utorok, ale to mi z časového hľadiska nevychádzalo, lebo som mala ZUŠ-ku. Matematike som sa venovala menej, ide mi lepšie ako slovenčina. Čo sa týka prípravy mimo školy, cez víkendy som si prešla len niekoľko testov z predchádzajúcich ročníkov.

Keď som sa dozvedela výsledky, úprimne, bola som trochu sklamaná, ale hlavne na seba vnútorne nahnevaná. Ach, tá moja pohodlnosť a lenivosť!

V rámci testovania som narazila na ľahšie, ale i ťažšie úlohy, no náročnosť bola podľa mňa primeraná. Úlohy z matematiky boli zamerané skôr na logické myslenie, ktoré však každý žiak nemá. Takisto slovenčina obsahovala viaceré časti, ktoré boli zamerané na dôkladné čítanie s porozumením. Jednoducho žiadne nabíľňované vzorce, poučky, ale praktické, logické otázky a úlohy.

Testovanie deviatakov by som v písomnej forme ponechala aj pre nadchádzajúce ročníky. Má význam, dáva nám prehľad o našich vedomostiach. Ale podľa mňa by stačilo 25 otázok z každého predmetu. (ŠARLOTKA)

“STRETNUTIE” S MALÝM PRINCOM

Na hodinách literatúry sme sa ešte v marci, MESIACI KNÍH, pustili do čítania knihy. A nie hocijakej. S Exupéryho Malým princom sme “randili” niekoľko vyučovacích hodín, aby sme pochopili aspoň niektoré jeho posolstvá. Autor končí knižku výzvou: RÝCHLO MI NAPIŠTE, ŽE SA VRÁTIL. A tak sme napísali.

Dobrý deň, pán Exupéry,

písali ste, že keď náhodou stretneme Malého princa, máme Vám hneď napísať. Tak Vám teda píšem, že sa vrátil, aj keď len na chvíľu.

Bolo to takto. V lete som bola s rodičmi na dovolenke. Boli sme v New Yorku, akurát bol podvečer, preplnené ulice, ľudia hlava na hlavu, kľučkovali ulicou, aby sa dostali, kam chceli. Ja som sa práve ponáhľala za rodičmi (lebo som, ako vždy, meškala), keď vidím, ako sa predomnou jedno malé zlatovlasé dieťa rovnako prediera cez dav. V okolí som nezahliadla nikoho, kto by sa k nemu náhlil alebo ho hľadal. Tak som mojím rodičom napísala, že v ten večer asi vôbec neprídem. A vybrala som sa sledovať to malé dieťa v modro-zelenom pláštiku a so žltým šálom. Bolo mi ho ľúto, keď som videla, ako sa jeho malé telíčko snaží bojovať s davom ľudí. Po chvíli som to už nevydržala, chytila som chlapca za ruku a vytiahla na kraj ulice mimo tlačenicu. Vyzeral presne ako Malý princ. Prekvapene na mňa uprel svoje malé bledomodré oči a zvedavo sa spýtal: „Kto si?“ Pritom mierne naklonil hlavu do boku, ako to deti zvyknú robiť. Spomenula som si na Vašu knihu a rýchlo som odpovedala: „Som kamarátka toho pilota, ktorého si kedysi dávno stretol na púšti.“ „To naozaj? Ako to, že ho poznáš?“ prekvapene na mňa vyvalil oči. „Áno, poznám ho. Každý ho tu predsa pozná.“ Malý princ však nevyzeral, že by mi úplne veril. Ale, celkom správne, deti by určite nemali veriť všetkému, čo povedia veľkí, a zvlášť takí, ktorých vôbec nepoznajú.

Po chvíli som ale z Malého princa vytiahla, že hľadá práve Vás, pán Exupéry. Áno, hľadal „svojho“ pilota, lebo potreboval radu. Niečo sa mu stalo s jeho ružou a myslí si, že práve pilot by mu vedel pomôcť. Ja som však nemala silu mu povedať, že ho už tu na Zemi nenájde, tak som len zašepkala: „Vieš, on je teraz odcestovaný a neviem, kedy sa vráti Ale, ak chceš, ja by som ti možno tiež mohla pomôcť.“ „No, neviem...“ uvažoval, „a vieš niečo o ružiach?“ „Jasné, čokoľvek. A keď nebudem vedieť, opýtame sa strýka Googla.“ Tými slovami som ho upokojila, ale len do chvíle, kým si uvedomil, že strýka Googla nepozná. Vysvetlila som mu, ako funguje moderný svet, telefóny a internet. Myslím si, že toľko nových informácií naraz ešte nikdy nepočul, lebo vyzeral udivený, prekvapený a zľaknutý v jednom.

Keď sme konečne prešli k jeho problému s ružou, zistila som, že pravdepodobne odkvitla. Malý princ si to však nechcel pripustiť: „Nie, nie, to by mi ona nikdy neurobila! Podľa mňa iba spí, lebo jej odkväcila hlava. Aj mne sa to už veľakrát stalo, že som zaspal a zobudil som sa s hlavou na hrudi. Len, problém je v tom, že sa už celé týždne nechce zobudiť. A tak som prišiel po radu.“ Zamyslela som sa. Ak Malý princ tvrdí, že by mu jeho ruža nikdy neodkvitla, možno je len veľmi unavená a už nemá silu držať sa rovno. Snažila som sa mu dať nádej. Poradila som mu, že ju môže skúsiť opatrne priviazať o paličku, aby stála pevnejšie. A vysvetlila som mu, že to je ako so starými ľuďmi. Keď už nemajú silu sa držať vzpriamene, pomáhajú si paličkou. Môj nápad sa mu zrejme páčil, lebo naň prikývol a kým som stihla ešte niečo doložiť, už som len videla, ako sa jeho pláštik a „ďakujeeem“ stratili v dave. Pousmiala som sa nad jeho zapálením zachrániť svoju ružu, ktorú tak miloval. Keby všetky deti boli takými zaniatenými ochrancami prírody, určite by naša planéta bola zdravšia. A to je z môjho stretnutia s Malým princom všetko.

Pán Exupéry, som veľmi rada, že ste o Malom princovi napísali knihu, lebo inak by som nikdy nevedela, koho som stretla. Myslela by som si, že je to len ďalšie malé stratené dieťa vo veľkom New Yorku. Veľmi sa teším, že som aj ja (podobe ako Vy) mala možnosť stretnúť toto malé zázračné stvorenie z inej planéty. :)

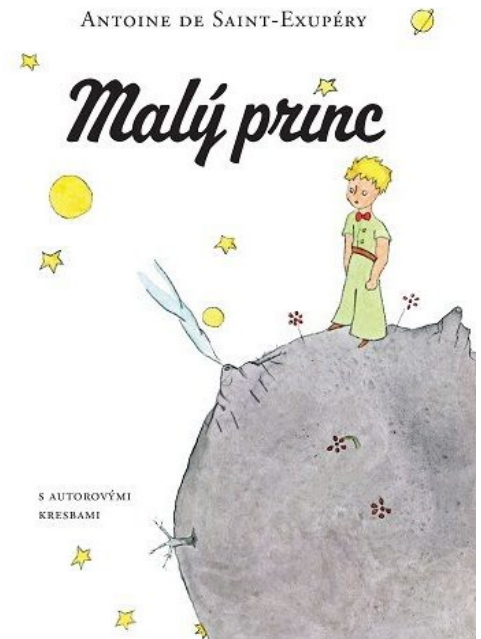

S pozdravom čitateľka Nina z Handlovej

Zdravím Vás, pán Exupéry!

Svoju knihu ste ukončili tým, že Vám máme napísať, keď sa Malý princ vráti. A ja Vám chcem povedať, že sa vrátil a ja som sa s ním stretol!

Aj keď, moje opätovné stretnutie s Malým princom (prvé bolo len literárne) bolo dosť zaujímavé. Stretol som ho v Lidli, keď sa prechádzal popri regáloch s nanukmi. Spoznal som ho, hoci bol starší, vyrastenejší, vyzeral ako bežný pubertiak, len ten šál mu stále vial okolo krku. Prihovoril som sa mu a povedal som mu, že sme jeho príbeh čítali v škole. Spýtal som sa, ako sa mu darí a či je na jeho planéte až také teplo, že si musí kupovať nanuky. Malý Princ mi odpovedal: „Na mojej planéte je teraz leto a je tam veľmi teplo, tak som musel rýchlo zaletieť do Lidla po nanuky. A nabrať si trochu studenej vody z vašej Handlovky pre moju ružu.“ Hneď, ako to dopovedal, prišla k nemu pani predavačka a upozornila ho, že jeho lietadlo (asi sa z neho tiež stal letec ☺) blokuje východ z obchodu a poprosila ho, aby šiel preparkovať. Malý princ pregúľal očami (ako to mládež vie) a rýchlym krokom sa odšuchotal preč. Ani som mu nestihol povedať, že nanuky sa rýchlo topia, tak je dobré ich čím skôr zjesť. Malý princ zaplatil a už som len videl, ako sviští po oblohe so svojím lietadlom. Ale, niečo som si ešte stihol všimnúť. Na celej ľavej strane lietadla mal nakreslenú ovečku, lišku a ružu. A medzi nimi... Vašu vysmiatu tvár.

S pozdravom Jakub z Handlovej, Váš čitateľ

Milý pán Exupéry,

na prechádzke v prírode som sa stretla s Malým princom. Rozprávali sme sa o jeho planéte, o tom, či má ešte svoju krásnu ružu a barančeka, či sú s liškou stále priatelia a či stále žije na svojom asteroide B 612. Vraavel, že veľa cestuje, lebo to je teraz moderné. A že si na cesty berie vždy so sebou aj ružu, barančeka a lišku, aby mu nebolo smutno. Už spolu navštívili niekoľko planét. Jedna z nich bola aj planéta plná choroby a vírusov, na ďalšej vládlo zlo a vojna. Teraz Malý princ hľadá planétu, kde bude iba láska a mier. Ale to je vraj veľmi ťažké, lebo dobré veci sa v modernej dobe hľadajú stále horšie a horšie. Malý princ však verí, že taká planéta určite existuje a on ju nájde. Preto neprestáva cestovať a hľadať.

Skôr, ako sme sa rozlúčili, sľúbil mi, že keď planétu LÁSKA a MIER nájde, určite sa mi s tým prídje pochváliť. A ja Vám potom o tom zase napíšem. Zatiaľ sa majte pekne!

Vaša čitateľka Kaja

- dvojstranu pripravili čitatelia z 8.B -

FATRANSKÁ BASKETBALOVÁ MIKROLIGA

Fatranská mikroliga je séria turnajov, ktoré sa odohrali v Prievidzi, v Handlovej, v Žiline, v Žiari nad Hronom a v Považskej Bystrici. Tam sme ale my, Handlovčania, neboli, lebo podľa pravidiel má každý tím na jednom z turnajov pauzu. Mikroliga je pre najmenších basketákov od 7 do 11 rokov a tímy môžu byť zmiešané, teda chlapci aj dievčatá. Aj náš tím je zmiešaný, a to je výhoda. Aspoň sa naučíme hrať aj s chlapcami.

Mikroliga sa začala hrať už začiatkom apríla. Na každom turnaji sme si zahrali proti družstvám z jednotlivých miest. Hralo sa systémom každý s každým. Doma v Handlovej sme vyhrali len jeden zápas proti Považskej Bystrici. Postupne sme sa však zlepšovali aj vďaka nášmu mladému trénerovi

Marošovi Minárikovi. Na turnaji v Žiline sme už na ihrisku neboli takí vystresovaní a podarilo sa nám vyhrať 2 zápasy. Potom prišiel turnaj v Prievidzi a tam sa nám už podarilo vyhrať všetky tri zápasy. Najväčšiu radosť sme mali, keď sme porazili domácu Prievidzu, lebo to sa nám zatiaľ nepodarilo na žiadnom turnaji. Posledný turnaj v Žiari nad Hronom dopadol podobne. A teraz nás už čaká len veľké finále v Žiline. Na konci júna. O ňom sa ale dočítate až v ďalšom čísle Úsmevu.

*Amália Štupáková, 5. ročník,
hráčka tímu U12 ŠBK Handlová*

Medzinárodný basketbalový turnaj v Ostrave

Naši basketbalisti sa už niekoľkokrát zúčastnili na basketbalovom turnaji v Ostrave. Turnaj sa koná cez veľkonočné prázdniny a stretnú sa na ňom tímy z rôznych krajín. Naše družstvo U13 (chlapci do 13 rokov) cestovalo na turnaj spolu s kadetmi Školského basketbalového klubu Handlová.

Do Ostravy sme cestovali vlakom. Bola to zábava. Po príchode sme sa ubytovali v hoteli a išli sme na prvý zápas. Úvodný deň nám priniesol prvé

víťazstvo, keď sme nad českým tímom Olomouc vyhrali 77:51. Po náročnom dni sme sa vybrali na večeru.

Druhý deň nás čakali dva zápasy, a to proti favorizovanému tímu Klaipedos z Litvy a českému tímu BK Děčín, ktorý patrí k prvým top 4 tímom v Čechách. Proti obidvom tímom sme dlho hrali vyrovnaný zápas, bohužiaľ na víťazstvo to nestačilo. S jednou výhrou a dvomi prehrami sme išli bojovať o 5. - 8. miesto.

V sobotu sme porazili český tím zo Zlína a v nedeľu susedov zo Žiaru nad Hronom. Na turnaji sme vo svojej premiére teda obsadili skvelé 5. miesto. Kadetom sa darilo viac, vybojovali si strieborné medaily. Okrem toho sme v Ostrave získali vzácne priateľstvá, spoznali pekné miesta a nabrali mnoho nových skúseností. Som rád, že som sa mohol na tomto turnaji zúčastniť. Ďakujem trénerom Beránekovi a Minárikovi a tiež všetkým rodičom, ktorí nás prišli do Ostravy podporiť.

*Kristián Kúdela, 7. ročník,
hráč U13 ŠBK Handlová*

Aprílový zážitok z basketbalovej extraligy žien

Posilňovať kolektívneho ducha a motivovať k športu je dôležité. Preto sa pán tréner Ondrej Haviar rozhodol, že zoberie svoje „babyjagy“, čiže dievčenský basketbalový tím, pozerieť sa na finálový extraligový zápas žien do Piešťan, v ktorom proti sebe nastúpia PIEŠŤANY a RUŽOMBEROK. Pán tréner nejaký čas pôsobil v tíme PIEŠŤANSKÉ ČAJKY, preto tam mal „spojky“ a vybavil všetko, čo bolo potrebné. ☺

Všetky sme boli z tohto nápadu veľmi nadšené

a od začiatku sme boli rozhodnuté, že pôjdeme. Niektoré dievčatá nemohli ísť, ale namiesto nich išli aj rodičia, ktorí pomáhali pánovi trénerovi na nás dozerieť. Veľmi sme sa tešili.

Keď sme dorazili do Piešťan, išli sme si sadnúť na tribúnu a čakali sme, kým začne zápas. V hale bola úžasná atmosféra a zápas bol veľmi napínavý. Fandili sme, ako inak, Čajkám. Povzbudzovali sme ich a dokonca sme mali aj transparenty, ktoré sme si ešte v škole pripravili s našou šikovnou výtvarníčkou – pani učiteľkou Beátou Markovou. Bol to veľmi vyrovnaný zápas, ale napokon ho Čajky vyhrali.

Po zápase nás tréner zobral na palubovku, aby sme sa mohli odfoťiť s hráčkami. Bol to skvelý pocit stáť pri takých dobrých basketbalistkách a ešte sa s nimi aj odfoťiť.

Keď sme sa dofoťili s piešťanskými basketbalistkami, všimla som si slovenskú hráčku Ivanu Jakubcovú, ktorá hrá basketbal v zahraničí. Aj s ňou sme sa išli odfoťiť, pretože ju na Slovensku len tak nevidíte. Takú šancu sme si nemohli nechať ujsť.

Ale to nie je všetko. Finále extraligy sa hrá na 3 víťazné zápasy. Druhý zápas sa Čajkám podarilo vyhrať v Ružomberku, preto im stačilo už len vyhrať znova doma. A tak nás posledný aprílový týždeň tréner opäť zobral do Piešťan na možno posledný zápas tohtoročnej ženskej extraligy s tým, že ak Čajky zápas vyhrajú, vyhrajú rovno aj titul. A hádajte čo? Vyhrali! Bol to úžasný zážitok pozerieť sa na ich radosť a oslavy tesne po zápase. Nikdy sme si nemysleli, že niečo také krásne zažijeme. Videli sme, ako oblievali šampanským trénera i seba navzájom, ako podľa tradície odrezávali sieťku

z basketbalového koša, ale aj ako si prevzali víťazný pohár. Potom prišlo ďalšie fotenie a oslavovanie a oslavovanie...

Za všetky babyjagy ďakujem nášmu trénerovi Ondrejovi Haviarovi za úžasný basketbalový zážitok. A ktovie, možno sa raz budeme v tíme Piešťanských Čajok pozerieť aj na niektorú odchovankyňu nášho Školského basketbalového klubu Handlová. Možno raz...

Adrika Srnková, 8. ročník,
hráčka U14 ŠBK Handlová

Múzovanie

Paulína Fraitová

Plátno s horiacou ženou

V mojom živote svetla niet,
stratený som za tou lunou,
to len tvoje vlasy, jemná pleť,
odohnali by moju bolesť vlnou.

Ten deň osudný, zmizla mi pred očami.
Ty, radosť, moje šťastie jediné!
Prázdne plátno po chrbte len kĺže mi
a moje myšlienky stratené sú v hlbine.

Priateľov mojich zasiahla tiež temnota.
Nájdu, čo nachádza sa za hranicou života?
Ona bola unesená panovníkom šialeným.
Nepomôcť znamená trest veľkým žiarením.

Dokončiť to plátno musím i s horiacou ženou,
moja dobrota sa na môjho pána obráti,
nie, nemožno podplatiť ho žiadnou menou,
on tvrdí svoje, len to svoje, pán prekliaty.

Neskoro večer pred chalupou kočiar zastane,
moja dcéra, ona v ňom je!
No panovník zápalôčku vyberie si.
Hlasné zvolanie.
Zrazu v plameňoch kočiar svieti, oh, to nie!

A ja nehybne len stojím, cítim bolesť prudkú,
hnev, zlosť, jed a kopec smútku.
Plátno je dokončené a po líci skĺza
v spomienkach na moju dcéru veľká tichá slza.

Šárka Štupáková SVET A JA

Pestrý je ten dnešný svet,
no ja viem, že nie som jeho stred.
Aj keď... niekedy by som možno chcela,
Ale... to by bolo na mňa isto veľa.
Svet naozaj pestrý je,
zlo sa v ňom však neskryje.
No z druhej strany krásny je!
Farebný ako lúka v lete.
Ale ved', to už hádam dobre viete.

A kto sme v ňom my?
Turisti, čo prišli sem len na prázdniny?
Len užívať si? Mat' zážitky?
Proti tomu by mali mnohí námietky.

Žijeme, aby sme pomáhali
a niečo po sebe tu zanechali.
Aby krajším robili sme tento svet,
aby stále hýbal sa len vpred.

A čo ja?
Som schopná spolu s ním
vykročiť smelo za šťastím?
Či vzdám to radšej hneď?
Či dokázať viem viac?
Ten vyšší zmysel života si nájsť.
Tiež žiť! A nie prežívať.
Ísť vlastnou cestou a nekrívať.
A za iných sa neskrývať.
A všetkých blízkych milovať.
A celý svet dobrom naplňať.
A niečo po sebe tu zanechať.
A
Ťažké, viem,
no ja nevzdávam sa...
Lebo túžim, hľadám, chcem...
Chcem... A bojujem.

VYMYSLI TEXT ŠKOLSKEJ HYMNY

Áno, aj takéto tvorivé úlohy pre nás (žiacov 7. C) vymýšľa pani učiteľka Štupáková, keď si chceme na slovenčine trochu „prilepšiť“. A tak občas vypneme mobil a zapneme fantáziu.

Škola, oddychové zóny, pohoda, dobrá nálada. To všetko vystihuje našu školskú rodinu.

Hymna „SEVERU“

Hodiny učenia nás niekam zavedú,
vždy máme dobrú náladu.
Naša škola nás nenudí,
k životu nás hneď prebudí.

Učitelia super sa tu majú,
keď nám dobré známky rozďavajú.
Školský dvor na dlhé rozhovory,
cez prestávky sa veľa nahovorí.

**Náš refrén pravdu prezradí,
na „Severe“ sa nikto nenudí.**

Basketbal dobrý šport je,
športovcov skvelých zjednocuje.
Oddychové zóny nové máme,
radi sa v nich všetci stretávame.

**Náš refrén pravdu prezradí,
na „Severe“ sa nikto nenudí.**

Jednotky a nádherné chvíle
zmeníme na spomienky milé.

**Náš refrén pravdu prezradí,
na „Severe“ sa nikto nenudí.**

Gretka, Kika a Sára

DETI ZO „SEVERU“

My sme deti zo „Severu“,
každý vie, sme najlepši, veru.
Úspechy my radi máme,
o výhry sa postaráme.
Nudu vôbec nepoznáme,
s učiteľmi sa bavíme.
Keď sa na nás učitelia usmievajú,
vedomosti do hlavy nám ľahšie naskakujú.
Naše nové triedy nepotrebnú viac kriedy.
Elán a radosť nám iní nezoberú,
lebo my sme deti zo „Severu“.

Kika

Škola „SEVER“

Vitaj v našej škole „Sever“!
Že vraj nuda? Tomu never!
Žiaci sa tu učia
samé múdre veci
a radi sem chodia
dievčatá i chlapci.

Nie je to len o učení,
ale aj o zabavení.
V našej škole sme rodina,
dobré vždy končí hodina.
Žiaci sú tu fakt spokojní
a rodičia nápomocní.
Pohodoví učitelia,
všetci sme tu jak priatelia.

Evka W.

Príliš dobrá „oddychovka“

Naša škola nové zóny má,
priestor, ktorý na oddych slúži nám.
Pozerám sa dookola,
ktorý vačik na mňa volá.
Zvalím sa do neho rád,
veď je pre mňa akurát.
Ej, to mi bude kamarát!

Zošit v ruke pevne držím,
učiť sa chcem, no len ležím.
Kamoš z triedy ku mne ide,
viem, že nuda už nebude.
Zošit niekam odhodím,
lepšiu tému nahodím.

Neviem, čo mám robiť rýchlo,
prestávka už končí sa.
V päťkách kráčam učiteľke
a do triedy vnorím sa.

Oddychovka sa skončila
a prichádza „NEVIEM“ chvíľa.

Adam K.

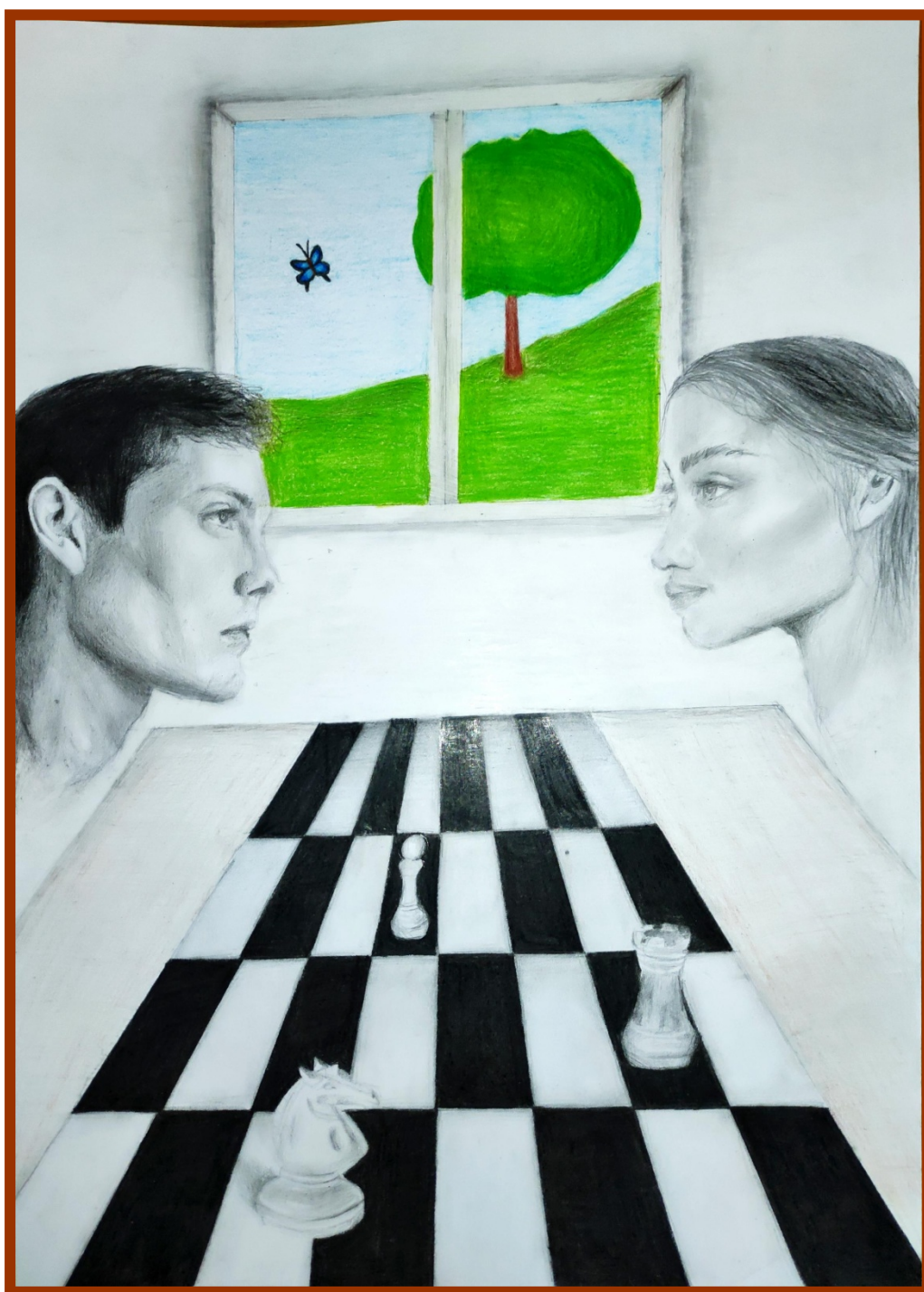
Deň Zeme v znamení šetrenia energie!

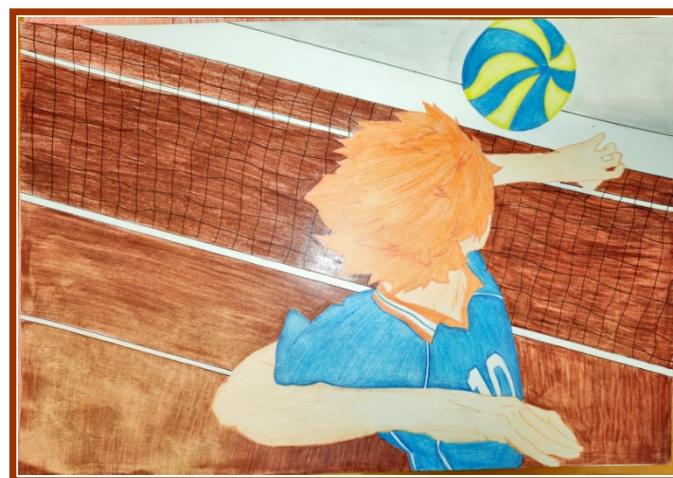
Deň Zeme sa v našej škole každoročne oslavuje vo veľkom štýle. Tento rok sme však dostali aj výtvarné úlohy. Piataci a šiestaci mali vytvoriť návrhy na tabuľky, ktoré budú umiestnené pri vypínačoch svetla a majú upozorňovať na šetrenie energie. Žiaci 8. a 9. ročníka mali zase v skupinách

výtvarne stvárniť, **ako sa dá tráviť čas bez elektrickej energie**. Úlohy to neboli veľmi jednoduché, no keď sa spojí dobrý nápad a šikovné ruky, môže z toho byť naozaj dobrý a pekný výsledok.

redakcia

Využitie času
bez elektrickej energie

POSLEDNÝ KRÁT...

POSLEDNÝ Úsmev v tomto školskom roku.

POSLEDNÁ stránka čísla.

POSLEDNÉ dni v škole pre našich deviatakov.

2 triedy, dve partie. RYBIČKY A HVIEZDY.

RYBIČKY
z 9. A,
prajeme vám, aby
ste plávali len
v kvalitných
a bezpečných
vodách
a doplávali vždy
do správneho
cieľa.

HVIEZDY
z 9. B,
prajeme vám,
aby ste dosiahli
svoje „výšky“
a váš život bol
plný svetla,
o ktoré sa
budete vedieť
podeliť.

Úsmev č.3 /2021 - 2022 obsahovo a graficky pripravili:

Šéfredaktorka: Šárka Štupáková

Redaktori a prispievatelia: Ivka Fukasová, Adrika Srnková, Kika Vicianová, Greta Galbavá a ich spolužiaci zo 7. C, žiaci z 5. B, Kiko Kúdela, Amália Štupáková, žiaci z 8. B a 9. B, Paulína Fraitová a aj všetci tí, ktorí nechceli byť menovaní.

Foto: archív školy a ŠBK Handlová

Kontaktná osoba: p. uč. Katarína Štupáková, (Messenger: koordinátorka ZŠMNHÁ)

Vyšlo v júni 2022 v elektronickej verzii a v tlačenej podobe v náklade 15 kusov.